

Symposium w pierwszą rocznicę śmierci

Dzieje teologii, w tym także teologii moralnej, wiążą się z określonymi ośrodkami naukowymi, zwłaszcza z uniwersytetami i wydziałami teologicznymi. Jeśli jednak chce się do końca poznać wartość i znaczenie danego ośrodka teologicznego, nie można zapomnieć, że chodzi tu zawsze o dorobek konkretnych osób, które dane środowisko naukowe tworzą. Tworzą zresztą nie tylko poprzez swoje badania naukowe, poprzez konkretne osiągnięcia – także w dziedzinie dydaktyki, ale też poprzez swoją osobowość, poprzez – nie dający się opisać klimat, który sprawia, że ma się poczucie uczestnictwa w czymś, co przekracza ramy naukowego dyskursu – napisano przed pięcioma laty we wprowadzeniu do Księgi pamiątkowej ofiarowanej Księdzu Profesorowi Sewerynowi Rosikowi w 65. rocznicę urodzin.

Wieloletni związek Księdza Profesora Rosika z KUL-em przerwała śmierć. Pozostał on jednak żywą postacią w sercach i pamięci swoich studentów i profesorów. W pierwszą bowiem rocznicę jego śmierci Instytut Teologii Moralnej Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego zorganizował w dniu 17 października 2001 roku symposium pod tytułem *Ksiądz Profesor Seweryn Rosik – teolog sumienia*. Naszą uczelnię reprezentowali ks. dr T. Reroń i ks. dr A. Szafulski.

Otwarcia Symposium dokonał ksiądz dziekan prof. dr hab. Gabriel Witaszek. Wygłoszono cztery referaty. Pierwszy z nich, zatytułowany *Teologia moralna w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim do czasu Soboru Watykańskiego II* przedstawił ks. prof. dr hab. Franciszek Greniuk. W referacie tym autorowi chodziło o pokazania tła historycznego, historii teologii moralnej na KUL-u, na którym dopiero stają się bardziej czytelne dokonania Księdza Rosika.

Referat drugi, wygłoszony przez ks. prof. dr hab. Anzelma Weissa, zatytułowany *Ksiądz Profesor Seweryn Rosik – człowiek sumienia* ukazał Księdza Profesora, jako człowieka odznaczającego się licznymi walorami umysłu i serca. W swych bowiem badaniach naukowych objawił nie tylko swoją ogromną erudycję, rozpiętość tematyczną i rozmach pisarski, ale nade wszystko twórcze podejście do dawnych i nowych problemów z dziedziny moralności. Z innych licznie przytoczonych w referacie faktów i ciekawostek dotyczących życia Księdza Profesora, warto wspomnieć, że w latach okupacji, pracując w Urzędzie Pocztowym w Krotoszynie był kurierem książek polskich, szczególnie *Ogniem i mieczem*.

W dalszej kolejności głos zabrał ks. prof. dr hab. Ireneusz Mroczkowski. Przedstawił on *Koncepcję sumienia Księdza Profesora Seweryna Rosika*. W rozważaniach o sumieniu nie chodziło Księdzu Rosikowi jedynie o określenie samej istoty sumienia i jego typologię, ale także o różne aspekty jego formacji, o jego funkcję aplikatywną, o jego odniesienie do obiektywnego porządku moralnego i jego rolę w odczytywaniu sytuacji moralnej, w jakiej znajduje się dany człowiek. Warto zaznaczyć, że rozpatruje on tę problematykę zawsze w szerszym kontekście całej antropologii chrześcijańskiej. Samo zaś sumienie ujmuje jako sanktuarium spotkania i dialogu, które spełnia rolę osobotwórczą.

I wreszcie ostatni wykład wygłosił ks. prof. dr hab. Janusz Nagórny. Nosił on tytuł: *Chrześcijański sytuacjonizm etyczny? Próba odpowiedzi Księdza Profesora Seweryna Rosika*. Referent wykazał, iż Ksiądz Profesor Rosik wyraźnie odrzuca skrajny sytuacjonizm etyczny. Proponuje zaś roztropnościowe ujęcie sytuacjonizmu etycznego. Punktem jednak wyjścia do takiego roztropnościowego podejmowania decyzji jest jasne i wyraźne poznanie zasad moralnych. Dopiero na tej podstawie może się dokonać aplikacja do konkretnej sytuacji moralnej.

Wyraźnym akcentem kończącym symposium była Msza św. w intencji śp. Ks. Prof. Seweryna Rosika w Kościele Akademickim.

ks. Andrzej Szafulski